

Tisztelt Tanáraink! Tisztelt Szülők és megjelent vendégek! Kedves Diákok!

Itt van. Elérkezett a 13. A szalagavatója . A mai napon feltűzték szalagunkat és egy lépéssel közelebb kerültünk a ballagáshoz, érettségéhez, egyetemhez és a való élethez. Felelősségteljes, átgondolt döntéseket kell majd hoznunk, de én nem félttem a társaimat, mert tudom, talpraesettek és életrevalók. Ezt bizonyítják a nyelvvizsgák, tervezett emelt szintű érettségik. A tanuláshoz is másképp állunk hozzá, mint az előző években. Úgy kapaszkodunk a pontokba, mint amikor egy nagyobb áruházlánc pontgyűjtő programja beindul.

A szülőknek furcsa érzés lehet, hogy a kislányuk/kisfiuk aki, tegnap még cipőjét tanulta bekötni, mindjárt egyetemre megy. Ma nélkülük nem lennének itt. Köszönjük, hogy mindig a jó irányba tereltek minket és mikor elaludtunk az ébresztőóra, ők keltettek.

Mikor 2012-ben idekerültem, engem is furcsa érzés fogott el. Nem ismertem senkit. A barátaim első nap után megkérdezték, mit gondolok az új osztálytársaimról? Én azt mondtam, örültek. Mégis, befogadtak és évekket ezután most itt állok, és meg kell köszönjem, hogy az osztály tagja lehettem.

Az iskolában annyi időt töltünk el, hogy az osztályunk a második családukká válik. Mint a testvéreinket, úgy az osztálytársainkat sem mi választjuk. Néha megőrjítenek minket, de ha kell, segítenek, kiállnak mellettünk. Nálunk sem volt másképp. Ha szükség volt rá a legszebb írásunkat vettük elő, hogy a puskánkat a padtársunk is el tudja olvasni, és nagyon örültünk a zsebkendőnek egy témazáró alatt. Matematika dolgozat után mindig egyeztettük megoldásainkat. Mikor a negyedik ember szerint is 8 volt a helyes megoldás, már tudtam, hogy valami nagy baj van és nem kétezer méter magas a fa a feladatban.

A legjobb emlékeim az osztálykirándulásokhoz fűződnek. Ezek az alkalmak olyanok voltak, mint a karácsony júliusban. Mindenki félretette a haragját és arra koncentrált, ami összeköt bennünket. Ilyenkor az osztály nagy része egy szobába tömörült és hosszan beszélgettünk. Hogy miről? Minderről!

Pár hónap múlva a 13. A, a legtöbb időt itt töltött osztály, elhagyja a gimnáziumot. Az osztály ahol a legszebb lányok vannak, az osztály, ami vezeti a hiányzások számát, de a legjobb tanulmányi átlaga lesz. Egy kicsit csendesebbé válik majd a második emelet és nem szakad le annyiszor a huszonhetes terem ajtaja.

A 13. A nevében szeretnék köszönetet mondani az egész tanári karnak, hisz alig akad olyan tagja aki, ne tanított volna minket. Köszönjük, hogy higgadtak maradtak, mikor már mindenki más ránk csapta volna az ajtót. Köszönjük, hogy nem adták fel és tizedszerre is elmagyarázták ugyanazt a dolgot. Köszönjük, hogy még ezek után is felkészítenek minket az érettségire!

Végezetül, munkájukat megköszönve, szalagot tűzünk osztályfőnökünknek, Karsainé Pataki Judit tanárnőnek, Karsai Attila igazgató úrnak, Kuzskó Sándor és Malinkó András igazgatóhelyettes uraknak, Bialkóné Horváth Krisztinának, a Diákönkormányzat munkáját segítő tanárnőnek.

Tóth Gábor

13. A